1

Тепер

Ніхто не помічає, як я наближаюся до першої стійки. Стіл на рецепції вражає: вирізаний з великого стовбура дерева, простий, але не вбогий, утілення маминої естетики. За стійкою нікого. Я швидко проходжу повз неї до кабінету, зачиняю двері й замикаюся ізсередини.

Кімната більше схожа на хату рибалки, аніж на робоче місце. Стіни оббиті сосновими дошками, два старовинні письмові столи, маленьке віконце, завішене хисткою картатою фіранкою. Сумніваюся, що це місце сильно змінилося відтоді, як його побудували в 1800-х роках. Немає й натяку на те, скільки часу мама провела тут, окрім моєї дитячої фотографії, прикріпленої до деревини, і слабкого аромату парфумів «Клінік».

Я опускаюся в одне з потертих шкіряних крісел і вмикаю пластиковий настільний вентилятор. Це одне з небагатьох місць у будівлі без кондиціонера, тому в кабінеті панує така задуха, що моє тіло стає липким. Доводиться підняти лікті, наче опудало, і розмахувати руками туди-сюди. Плями під пахвами — останнє, що мені зараз потрібно.

Поки я охолоджуюся перед тим, як перевзутися в підбори, також роздивляюся стос наших брошур. «Курорт "Брукбенкс" — ваш дивовижний відпочинок у Маскоці» — виголошує текст, надрукований дешевим шрифтом, над фото заходу

сонця на пляжі. Удалині видніється готель, суміш заміського котеджу й замку. Мені аж смішно: курорт «Брукбенкс» — місце для відпочинку, від якого я так і не змогла відпочити.

Можливо, Джеймі забуде, що я погодилася взяти участь у сьогоднішньому вечері, і я зможу прокрастися назад до будинку, влізти в розтягнуті штани й влити в себе відро холодного білого вина.

Скрегоче дверна ручка.

Не пощастило.

— Ферні? — гукає Джеймі. — Ти що, замкнулася? З тобою там усе гаразд?

— Дай мені п'ять хвилин, — здавлено відповідаю.

— Ти ж не втечеш, правда? Ти присяглася, що зробиш це, — продовжує він.

Краще б не нагадував. Я боюся цього весь день. А може, і все життя.

— Та знаю, знаю. Мені треба закінчити з паперами, — я заплющую очі, зрозумівши помилку. — Уже майже все.

— З якими ще паперами? Із замовленням білизни? Для цього ж є система.

Мама для всього мала систему, тож Джеймі проти того, щоб я втручалася в якусь з них.

Він нервується. Попри пік сезону багато номерів порожні. Уже минуло шість тижнів відтоді, як я повернулася, і Джеймі вважає, що це лише питання часу, коли я візьмуся за справу й зміню все на краще. Мені б його впевненість. Я ще навіть не вирішила, чи лишуся тут.

— Тобі не вдасться виставити мене з мого ж кабінету. Я маю ключ.

Лаюся собі під ніс. Звісно, він має ключ.

Буде незручно, якщо йому доведеться витягати мене звідси, а я переконана, що Джеймі на таке здатен. Я не влаштовувала сцен на курорті з випускного класу школи й не збираюся починати. Коли доводиться бути тут, мені постійно здається, що я повертаюся в дитинство. Але тепер я вже не те нерозважливе сімнадцятирічне дівчисько.

Я глибоко вдихаю, підводжуся й розгладжую долонями затісну сукню. Рвані джинси, у яких я живу останні роки, для такого обіду не підходять. Коли перевдягаюся, то майже чую повчальний голос мами: «Я знаю, що ти можеш ходити цілий день у піжамі, але ми маємо задавати тон, горошинко».

Я відчиняю двері.

Лляні кучері Джеймі коротко підстрижені й укладені в слухняну зачіску. Проте його обличчя залишається таким само дитячим, як і тоді, коли він вважав дезодорант необов'язковим.

— Ти замовляла білизну? — перепитує Джеймі.

— Та ні, — відповідаю. — Ви маєте систему.

Він кліпає, не розуміючи, чи кепкую я з нього. Джеймі працює генеральним директором курорту вже три роки, а я все ніяк не можу до цього звикнути. У випрасуваних штанах і краватці він має такий вигляд, ніби грається в переодягання. А в моїй уяві Джеймі все ще залишається очеретяним щуром у плавках і бандані.

Він також не ладен визначитися, як до мене ставитися: його розриває між бажанням догодити мені, новій шефині, і бажанням не допустити, щоб я все тут зруйнувала. Повинен бути якийсь космічний закон, який забороняв би колишнім працювати разом.

— Ти був таким веселуном, — кажу йому, і він усміхається.

Тепер переді мною стоїть той самий Джеймі — із глибокими зморшками навкруги усміхненого рота і яскраво-блакитними очима. Той Джеймі, який колись, обкурений і вдягнений у широченну фіолетову сукню-халат, поцуплену з будиночка пані Роуз, горланив «Jagged Little Pill» Аланіс Моріссетт.

Чи не найбільше в Джеймі мені подобалася його любов до уваги. З ним поруч на мене ніхто не дивився. Правда, так само мене приваблювало те, що він не носив під одягом білизни. Джеймі був хорошим бойфрендом і просто ідеальною диверсією.

— Як і ти, — він примружується. — Це сукня твоєї мами?

Я киваю.

— На мені не сидить.

Я витягла із шафи цю канарково-жовту сукню лише сьогодні. Одна із щонайменше кількох десятків її яскравих суконь без рукавів. Уніформа для вечірніх виходів.

Западає тиша. Цього виявляється досить, щоб я втратила мужність.

— Слухай, мені якось…

— Ні-ні-ні. Сьогодні тобі це не світить, Ферні. Ти весь тиждень уникала Ганноверів, а вони завтра виїжджають.

За словами Джеймі, Ганновери зупиняються в «Брукбенксі» уже сім літніх сезонів поспіль, дають такі чайові, ніби хочуть цим щось довести, і привозять сюди безліч гостей.

Зважаючи на те, як він похмуро дивився на екран комп'ютера, здається, курорт потребує доброї слави набагато більше, ніж Джеймі озвучує. Сьогодні наш бухгалтер надіслав мені ще одне повідомлення з проханням набрати його.

— Ганновери вже доїли десерт, — знову заговорює Джеймі. — Я сказав їм, що ти зараз вийдеш. Вони хочуть висловити тобі співчуття особисто.

Мої нігті встигають кілька разів пошкрябати шкіру правої руки, перш ніж я ловлю себе на цьому. Для мене це все ж не має бути важко. Я керую трьома інді-кав'ярнями «Фільтр» на заході Торонто. А згодом мені доведеться наглядати за відкриттям нашої четвертої і найбільшої локації, яке відбудеться восени, де вперше ми встановили ще й обсмажувальню. Говорити із клієнтами — це моя друга натура.

— Окей, — відгукуюся. — Даруй, уже йду.

— Круто, — полегшено видихає Джеймі, вибачливо дивиться на мене й додає: — А було б ще крутіше, якби ти дорогою зупинилася біля кількох столиків і привіталася, якщо ти вже тут. Щоб підтримати традицію, так би мовити. Розумієш?

Звісно, я розумію. Щовечора мама приходила до ресторану переконатися, що тій чи іншій людині сподобалася райдужна форель і що якась пара добре провела тут перший вечір. Кількість дрібниць, які вона пам'ятала про гостей, просто

приголомшувала, і вони любили її за це. Мама казала, що сімейний бізнес нічого не вартий, якщо до назви «Брукбенкс резорт» не додати обличчя. І три десятиліття цим обличчям була саме вона — Маргарет Брукбенкс.

Джеймі не надто тонко натякав, щоб я зайшла до ресторану й привітала гостей, але я лише знизую плечима. Щойно я туди увійду, офіційно стану обличчям сімейного бізнесу.

Мами більше немає.

А я є.

Повернутися додому й керувати курортом точно не входило до моїх планів.

Ми з Джеймі прямуємо до стійки реєстрації. За нею все ще нікого немає. Ми зупиняємося одночасно.

— Тільки не знову, — бурмоче він.

Дівчину, що працює сьогодні, узяли на роботу кілька тижнів тому, але вона весь час кудись зникає. Мама б її вже звільнила.

— Може, варто нам самим стати за стійку, поки вона повернеться, — пропоную. — Раптом хтось прийде.

Джеймі вагається й піднімає очі до стелі, розмірковуючи. Потім примружується й дивиться на мене.

— Гарна спроба, але Ганновери важливіші.

Ми рушаємо до засклених дверей, що ведуть у ресторан. Вони відчинені. У вестибюлі чується дзенькіт столових приборів, веселий гомін розмов і запах свіжоспеченого хліба на заквасці. За входом — висока балкова стеля, а вікна, що півколом виходять на озеро, вражають красою. Після того як будинок від моїх бабусі й дідуся перейшов до мами, їй довелося все тут реконструювати. Зал ресторану був її сценою. Важко усвідомлювати, що вона вже ніколи не крокуватиме між столиками.

Я декілька разів глибоко вдихаю, щоб заспокоїтися, і запихаю біляве каре за вуха, пригадуючи мамині слова: «Не ховайся за волоссям, люба».

У дверях ми розминаємося з якоюсь парою, що виходить із ресторану. Жінка тримає чоловіка під руку. Їм за шістдесят, і їхній одяг ледь не весь із бежевого льону.

— Пані та пан Ганновери, — промовляє Джеймі, простягаючи руку до них. — Ми якраз ішли до вас. Дозвольте представити вам Ферн Брукбенкс.

Вони обдаровують мене найтеплішими усмішками: таке відчуття, наче поплескують по плечу.

— Ми були дуже засмучені, коли почули, що ваша мама відійшла, — каже пані Ганновер.

Відійшла.

Яке дивне слово, щоб описати те, що сталося.

Глупа ніч. Олень, що влетів у лобове скло. Сталь, розчавлена об граніт. Кубики льоду, розкидані по шосе.

Увесь цей час я намагалася не думати про останні миті життя мами. Я намагалася не думати про неї взагалі. Щоденний шквал горя, шоку й гніву може завадити мені звестися вранці на ноги. Зараз мене хитає, але я докладаю зусиль, щоб не показати цього. Більш ніж місяць минув після аварії, людям усе ще хочеться висловити співчуття. Однак є межа тому, скільки страждань здатні витримати інші.

— Важко уявити це місце без Меггі, — додає пан Ганновер. — Завжди ця широка усмішка на її обличчі. Нам так подобалося бачитися з нею. Ми навіть умовили Меггі випити з нами минулого літа, правда ж? — Його дружина з ентузіазмом киває головою, ніби я можу їм не повірити. — Я сказав їй, що від того, як вона бігає, у мене паморочиться в голові. І як же це розвеселило Меггі!

Смерть мами й майбутнє курорту — це теми, які я не готова обговорювати. Ще одна причина уникати ресторану. Хтось із постійних гостей обов'язково торкнувся б їх.

Подякувавши Ганноверам за теплі слова, я переходжу до теми їхньої відпустки: теніс, хороша погода й нова гребля проти бобрів. Світські теревені завжди йдуть легко. Мені тридцять два — забагато для того, щоб ображатися на гостей чи перейматися їхньою думкою. Я розлючена на матір. Мені здавалося, мама змирилася з тим, що все моє життя в Торонто. На що вона сподівалася, залишаючи курорт мені? На що вона сподівалася, полишаючи мене?

— Ми дуже співчуваємо вашій утраті, — знову заговорює пані Ганновер. — Ви так на неї схожі.

— Так, схожа, — погоджуюся.

Такий само маленький зріст. Таке саме тьмяне волосся. Такі самі сірі очі.

— Що ж, упевнений, вам не терпиться повернутися до кімнати й провести там останню ніч. З вашого балкону буде чудово видно феєрверки, — приходить мені на допомогу Джеймі. Я вдячно всміхаюся йому, а він крадькома підморгує у відповідь.

Ми із самого дитинства утворювали хорошу команду. Спочатку мали кодове слово, коли одному з нас конче треба було позбутися товариства якогось настирливого чи надто прискіпливого гостя. *Кавун.* Наприклад, літнього вдівця, який усе повторював, як сильно я схожа на його перше кохання. *Кавун.* Орнітолога, який у дрібницях описував Джеймі всі види птахів, які він бачив у цій місцевості. *Кавун.* Але після того як провели разом ціле літо в будинку для спорядження, витягаючи каное й байдарки з озера, ми почали спілкуватися мовчки: ширше розплющували очі чи вигинали губи.

— Усе не так уже й погано, правда? — каже Джеймі, коли пара прямує до ліфта. Я не відповідаю.

Він указує рукою на вхід до зали ресторану. Там здебільшого гості, що приїхали на курорт відпочити, проте є й багато місцевих. З моєю удачею, щойно я увійду до ресторану, мене помітять колишні однокласники. Кров бухкає в барабанні перетинки, наче вантажівка на автостраді.

— Здається, я цього не вивезу, — зізнаюся. — Мені треба повернутися в будинок. Я виснажена.

Це чиста правда. Безсоння почалося, щойно я приїхала. Щодня я прокидаюся у своїй дитячій спальні невиспаною і дещо розгубленою. Тоді роздивляюся густе сплетення гілок у вікні й нагадую собі, де я і чому тут. Спершу я засовувала голову під подушку та намагалася знову заснути. Приблизно опівдні прокидалася, шарпаючись, спускалася сходами й заповнювала решту дня вуглеводами та серіалом «Гарна дружина».